कीदृशमग्निं हव्यवाहं हविषां बोढारम्, अभिमातिषाहं पाप्मनोऽभिभवितारम्, रक्षोहणं रक्षसां हन्तारम्, पृतनासु जिष्णुम्, परकीयसेनासु जयशीलम्, ज्योतिष्मन्तं रश्मिरूपेण ज्योतिषायुक्तम्, दीद्यन्तं स्वशरीरेऽपि दीप्यमानम्, पुरन्धिं पुरुषु आहवनीयाद्यायतनेषु अवस्थितम्, स्विष्टकृतं वैकल्यपरिहारेण स्विष्टत्वसम्पादकम् ॥

अथ दशमीमाह। "स्विष्टमग्ने अभितत् पृणाहि। विश्वा देव पृतना अभिष्य। उरुन्नः पन्थां प्रदिशन्विभा हि। ज्योतिष्मद्धेह्यजरं न आयुः" इति। हे अग्ने स्विष्टं वैकल्यराहित्यत्वेन सुष्टु प्रक्षिप्तं तं अभितत् पृणाहि अभितः पालय, पूरय वा, स्विष्टत्वसम्पादनमेव पालनम्। हे देव विश्वाः पृतनाः सर्व्वाः शत्रुसेनाः अभिष्य सर्व्वतो निराकुरु, नोऽस्माकं उरुं पन्थां विस्तीर्णं मार्गं प्रदिशन् विभाहि विशेषेण दीप्यस्व, ज्योतिष्मदुज्ज्वलम् अजरं जरारहितं आयुर्नोऽस्मभ्यं धेहि सम्पादय। अस्य मन्त्रद्वयस्य, अग्नये तन्तुमतेऽष्टाकपालं निर्वपेदित्यस्यामिष्टौ कृतः संयाज्यारूपेण विनियोग आपस्तम्बेनोक्तः, बौधायनश्च नक्षत्रेष्टिषु विनियोगमुदाजहार, स्विष्टवत्यो संयाज्ये हव्यवाहः स्विष्टमिति। अतएव तदीययाज्यानुवाक्या काण्डे हव्यवाहꣳ स्विष्टमिति प्रतीकद्वयमाम्नातम्। तथा दिवश्येनीयेषु ऐधूनुषु चेष्टिषु तत्प्रतीकद्वयमाम्नातम् ॥

अथैकादशमाह। "त्वामग्ने हविष्मन्तः। देवं मर्त्तास ईडते [५]। मन्ये त्वा जातवेदसम्। स हव्यावच्छ्यानुषक्" इति।